

COMPRA, LEE, DIFUNDE
La Verdad nº 109
(octubre de 2021)

"Se cierra un periodo, se abre un nuevo..."
Dossier:
Transición ecológica y economía «verde»...

França: eleccions presidencials i lluita de classes

El 10 d'abril vinent tindrà lloc a França la primera volta de les eleccions presidencials (la segona volta tindrà lloc el 17). En el règim polític existent a França, de caràcter bonapar-tista, les eleccions presidencials són determinants. Normalment la precampanya electoral s'utilitza per fer pressió en la lluita de classes directa i intentar imposar la "pau social", i tot i això:

13 de gener, vaga a l'Educació Nacional, un moviment profund

El ministre d'Educació Nacional, Jean Michel Blanquer, va dictar des del lloc de vacances de cap d'any (Eivissa) un nou protocol sanitari per a l'inici del curs escolar el 3 de gener. Nou protocol que se sumava als 49 anteriors des de l'inici de la pandèmia. El caos i la desorganització total que ha creat la política del ministeri (que no n'és una excepció, sinó del mateix to que tota la política del govern Macron), va ser la gota que va desbordar el got i va provocar una onada d'indignació entre els treballadors de l'ensenyament i pares d'alumnes (12 milions de joves, sense comptar l'ensenyament superior)

La quasi totalitat de les organitzacions sindicals d'aquest sector van cridar a la vaga aquest 13 de gener, als quals s'hi van sumar la FCPA (pares d'alumnes) i els sindicats d'alumnes d'institut. El 75% del personal va anar a la vaga, inclòs en molts casos el personal de direcció i inspecció acadèmica.

Aquesta vaga expressava el rebuig massiu a la política de reducció d'efectius docents, a l'atemptat contra l'escola pública desenvolupat per l'actual govern Macron, en continuïtat amb els antecessors (del socialista Hollande al dretà Sarkozy o els governs anteriors de l'esquerra plural).

La vaga va trencar amb el suposat "consens sanitari" o el pretès "tots units contra el virus" que el Govern, d'acord amb l'"esquerra oficial", pretenien imposar.

El primer ministre Castex i els ministres d'Educació, Blanquer i de Sanitat, Véran, es van veure obligats a rebre els sindicats, sense respondre a cap de les reivindicacions: creació de places, augment de salaris, suficients mitjans sanitaris...

Al contrari, durant aquests 5 anys de govern Macron s'han tancat 17.800 llits d'hospital i s'ha accelerat la desorganització de l'atenció primària, l'Assemblea Nacional va aprovar el 16 de gener noves mesures repressives com l'obligació del Certificat de Vacunació, qües-

tionat inútil per combatre la pandèmia però que permet provocar la divisió entre els ciutadans... i el president Macron declara que "forà fins al final els que no es vacunin, que com que no són responsables no són ciutadans".

Per posar-li la cirereta al pastís el mateix Macron va declarar el dia 16 com era de negatiu el fet que "l'Ensenyament Superior sigui gairebé gratuït".

La lluita contra la pandèmia serveix per a tot, en particular per intentar dur a terme les exigències del capital financer de privatització de la sanitat, l'educació, els serveis públics...

Tampoc no és casualitat que la Intersindical, que agrupa tots els sindicats convocants de la vaga del dia 13, decidís convocar una nova vaga de tots els sectors el 27 de gener. I convocar una manifestació el dia 20 (prohibida pel cap de policia de París, el Prefecte Lallement). Els sindicats van mantenir la manifestació, i el govern es va veure obligat a tolerar-ne la celebració.

Ningú no pot preveure avui com continuarà la mobilització, recordem simplement que al desembre el president Macron va anunciar que retirava la Reforma del sistema de pensions fins després de les eleccions. Mesura que va ser interpretada com una victòria de la mobilització que es va iniciar el novembre del 2018 amb les Armilles Grogues i que van continuar el 2019 els sindicats de transport públic de París contra aquesta reforma i que va tenir un abast nacional.

Unes eleccions diferents

Al règim presidencialista francès, les eleccions a president determinen la resta. De fet es tria un personatge amb poders gairebé absoluts, que nomena o destitueix el govern... una monarquia sense corona. Un règim definit el 1964 per François Mitterrand com a "cop d'Estat permanent" (cosa que no li va impedir governar per a aquest sistema entre 1981 i 1995)

És molt difícil presentar candidatures, cal la signatura de 500 alcaldes o diputats. En ser pública aquesta signatura, molts càrrecs públics tenen por de signar (cosa que no implica acord polític) perquè no els retirin les subvencions.

L'aparell mediàtic vol reduir la batalla electoral a una pugna entre dreta/ultradreta/govern... quan tenen al fons programes idèntics.

Els partits tradicionals d'esquerra –el PS, el PFC i fins i tot els verds– apareixen davant de les masses desprestigiats per haver exercit durant decennis el poder (des de la victòria de

Mitterrand el maig del 81) aplicant les pitjors polítiques antisocials i privatitzadores. Avui aquests partits, com a molts altres països, són només una ombra del passat. Per això agiten sobre una suposada "unitat de l'esquerra".

No obstant això, en aquest panorama s'està afirmant una candidatura independent: la de Jean-Luc Mélenchon, el qual ha presentat un programa titulat "el futur en comú". Segons les seves pròpies paraules, és un programa de transició entre la societat que vivim i la que volem, i no pretén esmenar el capitalisme, sinó trencar amb el sistema, acabar amb la V República convocant una Assemblea Constituent, que es regeixi pel principi de la "revocabilitat dels càrrecs" seguint l'estela de la Comuna de París de fa 150 anys.

Mélenchon es va negar el juny passat a participar a la manifestació de suport a la policia impulsada per la dreta, l'extrema dreta i l'esquerra oficial. No va oblidar el comportament brutal de la policia contra les Armilles Grogues i contra les manifestacions sindicals, i fins i tot quan van envair la seva pròpia seu.

No és una simple campanya electoral, el moviment de Mélenchon ha constituït un Parlament Popular format per responsables polítics, sindicals, armilles grogues, associats a diferents tendències obreres i democràtiques per configurar des de la base la UNIÓN POPULAR al voltant del programa de ruptura i per ajudar a la mobilització actual.

No és casualitat que a la vaga del 13 de gener les forces polítiques que donen suport a Mélenchon estiguessin a primera línia (dada significativa: una delegació del PS amb la seva candidata Hidalgo pretenia participar en la Manifestació de París sent esbroncada i apartada pels professors que es manifestaven).

Quan pregunten a Mélenchon per què no està per la unitat de l'esquerra respon: Com unir-me amb els que des del govern han aprovat la reforma laboral, volen reformar les pensions, han limitat el subsidi de desocupació, han privatitzat, han donat suport a les lleis repressives? EL QUE FA FALTA ÉS CLARITAT I MOBILITZACIÓ"

La Política del Partit Obrer Independent

El POI, en el si del qual milita el Corrent Comunista Internacionalista, secció francesa de la IV Internacional, ha decidit al seu VIII Congrés celebrat l'11 i 12 de desembre participar plenament a la campanya Mélenchon i al Parlament Popular. La xarxa de Comitès de Reconquesta (dels drets obtinguts a la vaga

general del 1936 i el 1945) i Resistència impulsada pel POI discuteix en les seves reunions sobre el suport a la campanya Mélenchon.

Al congrés esmentat es va aprovar una Carta als Abandonistes perquè s'impliquin a la campanya.

En aquesta carta es diu:

“Junts, homes i dones de totes les tendències, militants sindicalistes o polítics, simples ciutadans, laics, republicans, més enllà de les nostres diferències o fins i tot de les nostres divergències, ens hem unit per resistir i lluitar.

A l'acció, a les vagues, les manifestacions, les protestes de tota mena, en aquest moviment pràctic, concret, de llibertat de consciència, de llibertat d'elecció i de lliure confrontació...

Amb les armilles grogues, amb les nostres organitzacions sindicals, contra la reforma de pensions, per rebutjar la vergonyosa utilització de la crisi sanitària per Macron i aquest govern

per als seus propis fins. Per la laïcitat, contra les lleis lliberticides... contra la destrucció dels serveis públics, l'escola, i la universitat, contra els acomiadaments i la destrucció d'hospitals, contra la repressió de l'Estat, amb els joves que es manifesten al crit de 'fi del món, fi de mes, el mateix combat'.

Els esdeveniments de Guadalupe i Martinica donen una idea del que madura al fons. Però passi el que passi, després de tots els combats que hem lliurat junts, no ens abstindrem i intentarem unir-nos. Votarem Mélenchon.

Tenim una ocasió, fins i tot a través de les eleccions, d'unir-nos, d'agrupar-nos, per dir: som aquí, resistim, rebutgem, intentem agrupar les nostres forces conscientment, amb total llibertat de crítica, per fer-los fora a ells i a les seves institucions, per resistir, per viure. I mostrar així la força i el poder d'aquest

rebuig, amb què tothom haurà de comptar.”

És un moviment que relaciona plenament i no subordina la mobilització, la lluita de classes i les eleccions. Que busca organitzar una força que, sigui quin sigui el resultat electoral, ajudi a dotar la classe obrera, la joventut d'instruments polítics i organitzatius per combatre les reivindicacions, contra el sistema.

Els mítings gairebé diaris amb participació entusiasta de milers, sobretot joves, són un signe clar de la utilitat d'aquesta campanya i de l'encert del POI d'integrar-s'hi plenament, ajudant a organitzar-la, multiplicant la utilització del seu setmanari Informacions Ouvrières.

Sens dubte, pel seu impacte a Espanya i per la incidència a l'avantguarda obrera francesa, aquesta campanya serà una ajuda per al nostre combat de resistència.

Els nostres compromisos ...

Vídeo elaborado por los compañeros del CATP - Alava para promover el debate y preparar el Encuentro del 29 de enero. Pincha en el enlace.

https://youtu.be/xQJ_rxBATBA

www.posicuarta.org

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta *Carta Setmanal*

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: info@posicuarta.org

Pots contactar des: <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

Partido Obrero Socialista Internacionalista
Sección en España de la IS Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1ª 3A). 28004 - Madrid Teléfono:
91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01 <http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta